

Пжтуването на слжнчевите искрици.

(От Паул Блау).

„Мила мамо“, казаха еднаж слжнчевите искрици, „пустни ни да се поразходим по земята. Колко ни се иска да си поиграем там!“

„Искаме да цапуркаме из водата“, казаха едни.

„Искаме да потанцуваме по зелените листа“, казаха други.

„Искаме да се разположим по ливадата“, казаха трети. А други пжк искаха да играят из гората на криеница.

И тжй се молиха всички, че Майка-Слжнце не можѐ да им откаже.

„Добре“, каза тя, „но пазете се от лошите великани, които се срещат там долу, на земята“.

„Ах, те няма да ни направят нищо. Ние ще внимаваме“, извикаха слжнчевите искрици, една през друга, зарадвани, че ще слезат на земята. И те бжрзо се спустнаха.

О, колко прелестно беше на земята! Там се ширеха големи езера, в които слжнчевите искрици можеха да се кжпят, или, покачени на листенца, да се возят като в лодки. И тези езера бяха блестящи като огледало.

Ето изведнаж слжнчевите искрици радостно извикаха: в езерното огледало те видяха лицето на Майка-Слжнце, нейното